

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 968

гр. София, 28.10.2021 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-15, в закрито заседание на двадесет и осми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Петър Теодосиев

като разгледа докладваното от Петър Теодосиев Търговско дело № 20211100901693 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от „В. – Д.К.“ ЕООД в качеството му на процесуален субституент по чл. 134, ал. 1 ГПК на „В.“ ООД, с която е предявен иск за осъждане „Г.“ АД да заплати на „В.“ ООД сумата 999 151,47 лв., дължима по петнадесет фактури, посочени като неразплатени в споразумение за прихващане от 17.08.2016г.

Исковата молба не отговаря на изискванията на чл. 127, 128 и 366 ГПК, поради което с определение от 21.09.2021г. на ищеца са дадени указания за отстраняване на нередовностите, като с писмена молба с препис за ответника изложи конкретни твърдения за обстоятелствата, от които са възникнали вземанията на „В.“ ООД срещу „Г.“ АД, за които са издадени петнадесетте фактури, описани в исковата молба и цитираното в нея споразумение от 17.08.2016г., включително твърдения дали вземанията са възникнали от един или повече договори между посочените дружества, предметът на тези договори и основните права и задължения на страните по тях; представи справка по чл. 366 ГПК относно вземанията по фактурите, доказателство за внесена държавна такса по сметка на Софийски градски съд в размер на 39 966,06 лв. и оригиналите или заверени преписи по чл. 183 ГПК от пълномощното и останалите приложения към исковата молба.

С молба от 22.10.2021г. (подадена в последния ден от срока по чл. 129, ал. 2 ГПК) ищецът заявява несъгласие с първата част от указанията, дадени с определението от 21.09.2021г., като излага съображения, че с исковата молба са посочени страни, предмет, размер и основание на претенцията на ищеца, а самата претенция е индивидуализирана в достатъчна степен, така че длъжникът да е наясно кое конкретно задължение следва да изпълни и съдебното решение да формира сила на пресъдено нещо по спорното право, а именно задълженията по фактури, които са признати от ответника с подписаното

споразумение от 17.08.2016г.

Въпреки заявеното несъгласие с указанията, с молбата от 22.10.2021г. ищецът посочва, че в изпълнение на указанията уточнява кои фактури по кои договори са издадени, като в таблица, озаглавена „представяне на справка по чл. 366 ГПК“, посочва стойност на всяка от фактурите и договор, по който е издадена.

В следващата част от молбата от 22.10.2021г. ищецът уточнява, че поддържа предявения осъдителен иск само за сумата 250 000,00 лв. – част от общото задължение в размер на 569 646,92 лв. по фактура №668/28.06.2012г., издадена на основание договор за СМР за ВиК мрежи в кв. Горна Баня, район Овча купел, гр. София, поради което представя доказателство само за внесена държавна такса в размер на 10 000,00 лв. за разглеждане на посочения частичен иск, като същевременно заявява и искане за възстановяване на 15% от тази такса на основание чл. 73, ал. 4 ГПК.

Изявленията в цитираната молба от 22.10.2021г. не отстраняват нередовностите на исковата молба по чл. 127 ГПК, т. 4 и 5 ГПК, включително и по отношение на частичния осъдителен иск за сумата 250 000,00 лв., дължима по фактура №668/28.06.2012г., който след изявленията в молбата остава единствен предмет на делото, тъй като и с уточнителната молба не са изложени твърдения за съдържанието на правоотношенията по договора за СМР, въз основа на който е издадена фактурата, включително дори твърдения кой е възложител и кой изпълнител по въпросния договор, както и твърдения за предмета на вземането, за което е издадена фактурата (възнаграждение, гаранция, неустойка или друг вид вземане по договора), а съдържанието на уточнителната молба, озаглавено „справка по чл. 366 ГПК“, освен че въобще не покрива изискванията на цитираната разпоредба, също не дава възможност да бъдат определени основанията и предмета на вземането, за което е предявен частичният осъдителен иск, по начин, който да определи обективните предели на предмета на делото, респективно обективните предели на съдебно решение по предявения иск.

Изпълнението на указанията, дадени по реда на чл. 129, ал. 2 ГПК с определението от 21.09.2021г., е достатъчно за отстраняване на посочените нередовности на исковата молба, а тъй като указанията не са изпълнени и нередовности не са отстранени с молбата на ищеца от 22.10.2021г., подадена в последния ден от срока по чл. 129, ал. 2 ГПК, исковата молба в приложение на чл. 129, ал. 3 ГПК подлежи на връщане.

Искането на ищеца за възстановяване на част от внесената държавна такса за предявения частичен осъдителен иск не може да бъде уважено, тъй като разпоредбата на чл. 73, ал. 4, изр. 2 ГПК, заявена като основание на това искане, не регламентира всички хипотези на подадена искова молба в електронна форма по чл. 102е ГПК, а само хипотезите, при които молбата е подадена чрез единния портал за електронно правосъдие, като видно от чл. 73, ал. 4, изр. 3 ГПК основанията за частично освобождаване от държавна такса не е самото подаване на искането за съдебна защита по електронен път, а възможността за

спестяване на разходи за физическо връчване на съобщения до страната именно с оглед възможността за електронно връчване чрез единния портал, произтичаща от използването на портала за сезирането на съда.

Процесната искова молба не е подадена чрез единния портал за електронно правосъдие (подобна функция на въпросния портал не е и ефективно въведена към момента), поради което не е налице и основание по чл. 73, ал. 4 ГПК за частично освобождаване от задължението за държавна такса, но извод за неприложимост на разпоредбата на чл. 73, ал. 4, изр. 2 ГПК в процесния случай произтича и от обстоятелството, че с исковата молба не е посочен електронен адрес за получаване на съобщения по делото, а адрес за физическо връчване на съдебните книжа, както и от обстоятелството, че уточнителната молба на ищеца от 22.10.2021г. пък въобще не е подадена по електронен път, като по аргумент от чл. 73, ал. 4, изр. 3 ГПК всяко от посочените обстоятелства и само по себе си е достатъчно да изключи приложението на чл. 73, ал. 4, изр. 2 ГПК.

По изложените съображения съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА на основание чл. 129, ал. 3 ГПК исковата молба на „В. – Д.К.“ ЕООД срещу „Г.“ АД.

ПРЕКРАТЯВА производството по т.д. №1693/2021г. на СГС, ТО, VI-15 с-в.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на „В. – Д.К.“ ЕООД за възстановяване на основание чл. 73, ал. 4 ГПК на сумата 1 500,00 лв., представляваща част от държавната такса в размер 10 000,00 лв., внесена за производството по т.д. №1693/2021г. на СГС, ТО, VI-15 с-в.

Определението може да се обжалва от ищеца с частна жалба пред Софийски апелативен съд в едноседмичен срок от връчването му.

Препис от определението да се изпрати на пълномощника на ищеца на посочения в исковата молба и уточнителната молба от 22.10.2021г. адрес за връчване на съдебни книжа.

Съдия при Софийски градски съд: _____